

Dokument Zaleceń Technicznych dla Dalszych Użytkowników. Badanie Wstępne.

**(Realizacja Projektu Rejestracji, Oceny, Udzielania Zezwoleń i Stosowanych
Ograniczeń w Zakresie Chemikaliów *Reach* 3.5-1)**

Załącznik 1.2: Bieżące doświadczenia: Narodowe Projekty REACH

**Danish Toxicology Centre (DTC), Dania
Ökopol, Niemcy
Risk & Policy Analysts (RPA, UKI**

We współpracy z:
**DHI – Water & Environment, Dania
BRE Environment, Zjednoczone Królestwo
Baltijas Vides Forum, Łotwa**

1. Holenderski Program VASt.....	5
2. Projekt North Rhine Westphalia REACH (Ökopol 2003)	7
2.1 Badanie procedur REACH w praktyce przez władze i przedsiębiorstwa w ramach NRW, Niemcy	7
3. Duński Projekt REACH dla przemysłu farb, lakierów, spoiw, lepiszczy i tuszu	10
4. Inne projekty REACH	14

1. Holenderski Program VASt

Wprowadzenie ogólne

W Holandii Ministerstwo Spraw Socjalnych i Zatrudnienia wprowadziło program zwany w skrócie VASt. W języku Duńskim VASt jest akronimem „wspierania polityki ukierunkowanej na zdrowie zatrudnionych w odniesieniu do substancji chemicznych”. Zamierzeniem tego programu jest zachęcanie i wspieranie przemysłu a zwłaszcza MŚP, w uzyskiwaniu lepszej kontroli nad narażeniem związanym z niebezpiecznymi substancjami. Program VASt ma trzy podstawowe punkty wyjścia:

- Narażenie pracowników na chemikalia nadal pozostaje ważnym problemem w wielu przedsiębiorstwach. Wiele małych przedsiębiorstw (MŚP) nie ma wystarczającej wiedzy w zakresie ryzyka chemicznego i środków zarządzania ryzykiem.
- Współpraca w łańcuchu dostaw jest konieczna do osiągnięcia skutecznej wymiany i współdzielenia się informacjami dotyczącymi substancji chemicznych, ich ryzyku oraz środkach zmierzających do kontroli tego ryzyka.
- Współpraca w łańcuchu dostaw musi być wspierana właściwą infrastrukturą komunikacyjną, tzn. ustalonymi metodami i sposobami komunikacji.

Elementem o kluczowym znaczeniu w podejściu VASt jest ukierunkowanie na organizacje branżowe i sektorowe. W ramach łańcucha dostaw organizacje te są stymulowane do ustanawiania w tym łańcuchu komunikacji i infrastruktury komunikacji. Powody ukierunkowania na organizacje branżowe/sektorowe zamiast na poszczególnych przedsiębiorstwach są jak następuje:

- W wielu branżach/sektorach poszczególne przedsiębiorstwa mają podobne/identyczne problemy w odniesieniu do zarządzania chemikaliami. Oznacza to, że możliwe jest osiągnięcie znacznie bardziej efektywnego i taniego zorganizowania na poziomie sektora.
- Łącząc siły na poziomie sektora poszczególne przedsiębiorstwa mogą połączyć swoją wiedzę (np.: dane o narażeniu, środki zarządzania ryzykiem). Umożliwia to stworzenie większej i bardziej kompletnej bazy danych. Oczywiście kwestia poufnych informacji handlowych jest tutaj również problemem.
- Łączenie sił stwarza lepszą pozycję przetargową z dostawcami lub organizacjami dostawców.
- Problem poufnych informacji handlowych (w stosunku do dostawcy) może być załatwiony na poziomie sektora, m.in. uogólniając dane i przekształcając je w anonimowe.
- Stosowanie się do przepisów może być regulowane na szczeblu branżowym. Jest to ważne dla takich złożonych przepisów jak REACH.
- Organizacja sektoralna, dobrze zorganizowana i z właściwą wiedzą o REACH, umożliwi znaczne zmniejszenie obciążenia administracyjnego dla poszczególnych przedsiębiorstw. Jest to bardzo ważna kwestia dla samego przemysłu, oznaczeniu politycznym w wielu krajach UE.

Realizacja programu

W chwili obecnej 24 różne branże i łańcuchy dostaw zgodziły się opracować program działania w ramach VASt. Oznacza to, że zobowiązały się przygotować i wdrożyć plan, w którym:

- a) Określą potencjalne problemy charakterystyczne dla sektora odnoszące się do produktów chemicznych
- b) Rozpoczną dyskusję ze swoimi partnerami z łańcucha dostaw o potrzebach związanych z informacjami i wymianie informacji
- c) Stworzą system umożliwiający komunikację w łańcuchu dostaw odnośnie ryzyka chemicznego dla zatrudnionych

Program VASSt subsydiuje ich działalność do 50% do pewnej maksymalnej kwoty. W tym celu ministerstwo zrobiło rezerwę na około 10milionów Euro na okres 2003-2007, jednak pod warunkiem, że środowisko biznesowe zaakceptuje swój własny udział w zobowiązaniach i w aktywny sposób wdroży program VASSt.

Przykład:

Punkty szewskie są bardzo małymi zakładami. Pracownicy są narażeni na różne chemikalia, jak np.: rozpuszczalniki organiczne z klejów oraz pył z procesu przecinania podeszew gumowych. Zakłady te kupują swoje produkty od ograniczonej liczby dystrybutorów zajmujących się produktami koniecznymi do naprawy obuwia. Ponadto zwłaszcza dla produktów chemicznych takich jak klej istnieje jedynie bardzo ograniczona liczba producentów kleju przeznaczonego dla tego konkretnego zastosowania. W projekcie VASSt rozpoczęto rozmowy w ramach organizacji sektora napraw obuwia, dystrybutorów i producentów kleju, które były wspierane przez organizację mającą dużą wiedzę w zakresie ryzyka chemicznego. Omawiany łańcuch dostaw zgodził się na wprowadzenie prostego systemu klasyfikacji zagrożeń chemicznych, którego podstawowym zadaniem jest wskazywanie, które produkty mogą być stosowane bez konieczności stosowania dalszych środków redukujących ryzyko, a które wymagają wprowadzenia dalszych środków. Takie środki są dalej omawiane szczegółowo.

W chwili obecnej następujące branże/łańcuchy dostawcze zaangażowane są w powyższy projekt: Przemysłowe czyszczenie, fryzjerzy, punkty napraw obuwia, sprzątanie, podmioty zajmujące się handlem produktami chemicznymi, produkty dla artystów, dentystów, płyny do obróbki metali, związek zawodowy 'budownictwo i przemysł', dystrybutorzy farb, przemysł gumowy i wyrobów z tworzyw sztucznych, przemysł tkanin i dywanów, przemysł powierzchni metalowych, przemysł rolniczy, przemysł kamieni naturalnych, budowa statków i jachtów, produkty drogerijne, ministerstwo obrony, wykonywanie obuwia ortopedycznego, budownictwo (licowanie, wznoszenie ścian), szpitale kliniczne, rolnictwo szklarniowe i dekoracje wewnętrzne.

Wnioski

Duński program VASSt skupia się na organizowaniu łańcucha dostaw, co ma na celu rozpoczęcie dwukierunkowego przepływu informacji i ustanowienie stałych struktur dla ułatwienia takiej wymiany informacji. Co więcej projekty w ramach programu VASSt będą niezwykle pomocne dla ułatwiania przepływu informacji związanych z REACH. W razie potrzeby dostępne są dalsze informacje o ustanowieniu projektu lub poszczególnych projektach. Można skorzystać na przykład w angielskiej wersji naszej strony internetowej (<http://www.vast.szw.ml>), lecz należy pamiętać, że nie jest ona uaktualniona.

Jaco Westra

3 czerwca 2005 roku

Holenderskie Ministerstwo Spraw Socjalnych i Zatrudnienia

2. Projekt North Rhine Westphalia REACH (Ökopol 2003)

2.1 Badanie procedur REACH w praktyce przez władze i przedsiębiorstwa w ramach NRW, Niemcy

Wprowadzenie ogólne

Badanie REACH w czterech łańcuchach dostaw finansowane jest przez Federalny Rząd Północnej Renii-Westfalii (2003). W projekcie aktywnie uczestniczyły przedsiębiorstwa, stowarzyszenia i kompetentne władze na różnych szczeblach. Zadania dla konsultantów obejmowały moderowanie procesów i porady związane z treścią.

Zamierzeniem projektu było sprawdzenie funkcjonalności (poprzedniej) propozycji REACH.

Powtórna obróbka wykańczająca tekstyliów, nanoszenie farb natryskiem w wykańczaniu pojazdów (nie produkcja, ale naprawa), obróbka galwaniczna i obróbka spienionych tworzyw sztucznych.

Produkty: tekstylia dla użytku konsumentów, lakiery samochodowe, materiały opakowaniowe piankowe, galwanizowane metalowe elementy dla przemysłu samochodowego i motocykle.

Chemikalia, na które ukierunkowany jest łańcuch dostaw: tensydy, optyczne wybłyszczacze (łańcuch tekstylny), rozpuszczalnik, dodatek reologiczny, lakier (wykańczanie samochodów), opóźniacz palenia, dodatki (przetwarzanie tworzyw sztucznych), tensydy (galwanizacja). Substancje / produkty oceniane to chemikalia stosowane w dużych ilościach.

Główne prace w ramach projektu obejmowały rejestrację i ocenę narażenia. Ogólnie zebrano jedynie kilka doświadczeń o bezpośrednim znaczeniu dla projektu RIP 3.5.

Przepływ informacji w łańcuchu produktowym

Karty charakterystyki były instrumentem stanowiącym główne źródło informacji; dalsi użytkownicy wspominali, że informacje często były 'zbyt ogólne' w obecnych kartach charakterystyki, a informacje rodzaju 'wystarczająca wentylacja' czy 'właściwe rękawice' nie są użyteczne. Opracowana została tymczasowo rozszerzona karta charakterystyki do zastosowanej propozycji REACH, lecz transfer informacji z oceny narażenia do karty charakterystyki w rzeczywistości doprowadził jedynie do niewielkich zmian.

Końcowi użytkownicy nie byli przekonani, w jakich kwestiach powinni udzielić informacji zwrotnych i w jaki sposób, co było wynikiem zbyt małego doświadczenia z propozycją REACH. Dalsi użytkownicy w łańcuchu tekstylnym komentowali, że informacje dotyczące zarządzania ryzykiem w zakresie używania i przechowywania nie zostały dostosowane do sytuacji na poziomie podmiotów zajmujących się wykańczaniem. Założenia dokonane w odniesieniu do sytuacji narażenia nie były prawidłowe, w związku z czym środki były zbyt surowe. Podmioty zajmujące się wykańczaniem stwierdziły, że środki zarządzania ryzykiem nie były właściwe (były zbyt intensywnie chroniące). Poziom narażenia dla środowiska był nieoszacowany (emisje do wody), ponieważ zakładana ilość wody była taka sama, jak teren produkcji wytwórcy substancji. Ocena użytkownika karty charakterystyki REACH uznana

została za zbyt pracochłonna. W oparciu o uzyskane doświadczenia stało się jasne, że końcowi użytkownicy potrzebują krótkich i jasno sformułowanych kart charakterystyki.

Uczestnicy projektu prosili, aby informacje związane ze środkami zarządzania ryzykiem uwzględniały sytuację na szczeblu podmiotów zajmujących się wykańczaniem zgodnie z REACH. Wyrażono obawę, że ze względu na brak standaryzacji informacji związanych z narażeniem, ta sama kwestia może zostać wyrażona na różne sposoby, co prowadzioby do mieszania dla dalszych użytkowników. Dodatkowo wyrażono również obawę, że karty charakterystyki mogą stać się zbyt długie i zawierać zbyt wiele informacji dla dalszych użytkowników.

Ponadto stwierdzono, że wiedza formulatorów w zakresie procesów ich klientów w wielu przypadkach nie jest wystarczająco dokładna do opisanie scenariusza narażenia w języku zrozumiałym dla dalszego użytkownika.

Wydajność w zarządzaniu chemikaliami

Ogólnie rzecz biorąc wszyscy uczestnicy mieli raczej wysoki poziom wiedzy na temat REACH – chociaż mogło być inaczej w przypadku innych, stosunkowo małych podmiotów. Ponieważ badania rozpoczęły się w chwili, gdy październikowa wersja propozycji REACH została opublikowana, odnotowano szereg nieporozumień.

Zarządzanie chemikaliami (ocena bezpieczeństwa) jest bardzo istotne dla wszystkich zaangażowanych formulatorów w łańcuchu tekstylnym, również na końcu łańcucha dostaw. Chociaż stwierdzono, że środki dla bieżącego zarządzania chemikaliami były wystarczające, dodatkowe środki przeznaczone do wdrażania dodatkowych wymagań zgodnie z REACH uznane zostały za niewystarczające na wszystkich poziomach łańcucha. W wielu przedsiębiorstwach brak jest jakiegokolwiek wiedzy konieczny do oceny produktu pod względem poziomu uszczegółowienia i zrozumiałości. Zwłaszcza MŚP potrzebują wsparcia w zakresie wymagań REACH.

Uczestniczące podmioty wytwórcze mają opracowane inwentarze chemikaliów. Mają też wdrożone systemy zarządzania. Ponadto w podmiotach dalszych użytkowników używane są stosunkowo dobrze opracowane systemy zarządzania ryzykiem chemicznym.

Większość podmiotów działa w oparciu o platformę informatyczną. Nie wszystkie obecnie stosowane systemy informatyczne są w stanie zapewnić informacje wymagane zgodnie z REACH. Informacje związane z ilościami zakupu od dostawcy (konieczne do zdecydowania czy konieczne jest opracowanie oceny bezpieczeństwa chemicznego dalszego użytkownika) często są niedostępne.

Bariery w komunikacji

W ogólnym ujęciu zaobserwowano pewne obawy odnoszące się do możliwej straty wiedzy w górze łańcucha w stosunku do dostawców, które mogą zostać przekazane ich innym klientom. Obawy budziła zwłaszcza komunikacja z podmiotami zajmującymi się handlem.

Oprócz tego wyrażono również pewne obawy że informacje, które same w sobie nie są wrażliwe pod względem komercyjnym, mogą się w takie przekształcić jeśli możliwe się stanie powiązanie różnych informacji ze sobą (np. jeśli są dostępne przez Internet). Na przykład powiązanie informacji dotyczących producenta, nazwy handlowej, numeru rejestracji substancji, nazwy chemicznej i zastosowań.

Role w REACH

Wyrażono obawy, że producenci mogą przesunąć ciężar prac nad oceną narażenia na dalszego użytkownika z powodu zdefiniowania bardzo wąskich zastosowań, zwłaszcza w przypadku braku zatwierdzonych metod radzenia sobie z ryzykiem (np. dodatki reaktywne).

Opisy warunków zastosowania w procesie wykańczania tekstyliów. Nie powinny być zbyt dokładne, aby można było zgrupować kilka zastosowań i ograniczyć liczbę różnych scenariuszy narażenia.

Poziom uszczegółowienia scenariusza narażenia również został omówiony. Wyrażono pewne wahanie, że ocena narażenia nie powinna stać się zbyt ogólna (odpowiedzialność, że warunki muszą być naprawdę bezpieczne), jednak było sporo obaw odnoszących się do ilości pracy do wykonania i kwestii poufności jeśli scenariusze narażenia stałyby się zbyt szczegółowe.

W łańcuchu produktów wytwarzanych z tworzyw sztucznych nie będzie się przekazywać scenariusza narażenia dla półproduktów, ponieważ w chwili obecnej nie ma odpowiednich instrumentów do definiowania bezpiecznych warunków zastosowania. Zawartość niebezpiecznych substancji nie jest znana dla tekstylnych półproduktów, zwłaszcza w przypadku wyrobów importowanych. Płukanie produktów ma miejsce w czasie przetwarzania i może prowadzić do emisji, których nie można oszacować.

Kto jest odpowiedzialny za ocenę w przypadku substancji reagujących w procesie zachodzącym w dół łańcucha dostaw? Wytwórca nie ma wystarczających informacji, aby móc przewidzieć tworzenie się (niebezpiecznych) produktów reakcji; dalszy użytkownik nie ma właściwej wiedzy, aby móc przewidzieć co może się zdarzyć we własnym procesie w tym względzie.

Inny problem wskazany w przypadku dalszych użytkowników była kwestia opracowywania oceny bezpieczeństwa chemicznego (CSA). Ocena jest trudna ze względu na fakt, że informacje dotyczące składu preparatu stanowi istotną wiedzę Formulatora.

3. Duński Projekt REACH dla przemysłu farb, lakierów, spoiw, lepiszczy i tuszu (2003-2006)

Zamierzeniem było opracowanie i podniesienie poziomu wiedzy celem przygotowania wybranej części duńskiego przemysłu dalszych użytkowników do nowych przepisów UE w zakresie chemikaliów, nazywanych również REACH. Duńskie podmioty zaangażowane w projekt reprezentują przemysł producentów farb, lakierów, lepiszczy, spoiw i tuszy.

Projekt został rozpoczęty na początku roku 2003, a jego zakończenie planowane jest na rok 2006. Ogólny budżet dla projektu wynosi 1,4 miliona euro, z czego 60% jest przydzielane przez Danish Environmental Protection Agency [*Duńska Agencja Ochrony Środowiska*]. Projekt organizowany jest przez *Danish Adhesive and Sealant Makers Association* [*Duńskie Stowarzyszenie Producentów Spoiw i Lepiszcz*] oraz *the Danish Association of Sealants Application and Manufactures* [*Duńskie Stowarzyszenie Użytkowników i Wytwórców Szczeliw*]. Grupa projektowa składa się z kierownika projektu zatrudnionego w pełnym wymiarze oraz ekspertów z przemysłu skierowanego do uczestnictwa w projekcie na zasadzie pracy w częściowym wymiarze godzin.

Grupa projektowa pracuje nad opracowywaniem narzędzi, które mogłyby pomagać poszczególnym podmiotom wdrożyć REACH; następnie są oceniane przez podmioty pilotażowe, będące podmiotami członkami tych stowarzyszeń. Większość członków wytwórców zaangażowanych stowarzyszeń podjęła decyzję o braniu udziału w projekcie w charakterze podmiotów pilotażowych. Segmenty użytkowników dla podmiotów pilotażowych to konsumenci, użytkownicy zawodowi i przemysłowi. Podmioty pilotażowe reprezentują szeroki przekrój w odniesieniu do wielkości, od małych podmiotów niszowych do międzynarodowych przedsiębiorstw mających wiodące udziały w rynku w swoich obszarach działalności.

Projekt obejmuje opracowanie czterech głównych etapów przygotowawczych REACH, dla których opracowuje i testuje się narzędzia:

- Podnoszenie świadomości i tworzenie możliwości rozwojowych ogólnie
- Wewnętrzna analiza produktów i surowców¹ w poszczególnych podmiotach dalszych użytkowników (dalej zwana podmiotem dalszego użytkownika)
- Dialog na początku łańcucha prowadzony pomiędzy podmiotem dalszego użytkownika a dostawcami surowców
- Dialog na końcu łańcucha pomiędzy podmiotem dalszego użytkownika a klientami.

Podnoszenie świadomości w przemyśle jest realizowane poprzez coroczne spotkania informacyjne. Pierwsze z nich zostało zorganizowane w czerwcu 2003 roku, drugie w czerwcu 2004, a trzecie jest planowane na wrzesień 2005. Uczestnicy spotkań reprezentują funkcje techniczne i komercyjne. Istotne jest, że w czasie pierwszego spotkania informacyjnego, które odbyło się w czerwcu 2003 roku, udział wzięli członkowie najwyższego szczebla kierownictwa z szeregu przedsiębiorstw. W rezultacie tego pierwszego spotkania informacyjnego, 12 przedsiębiorstw dalszych użytkowników (z około 20 podmiotów) zdecydowało się dołączyć do pierwszej serii prac pilotażowych. W czasie

drugiego takiego spotkania, przedstawiono pierwsze rezultaty prac pilotażowych wraz z interpretacją projektu regulacji REACH z października 2003 roku. W tym punkcie dodatkowo podmioty dołączyły do prac pilotażowych, i obecnie w projekcie aktywnie działa 20 podmiotów.

Pierwszy zestaw pilotażowych działań był ukierunkowany na *REACH Temperature Measurement* [Pomiary Temperatury REACH], tzn. na wewnętrzną analizę produktu i surowca. Zamierzeniem było najpierw uzyskanie zrozumienia do jakiego stopnia i kiedy każdy podmiot dostałby się pod wpływ REACH. Ukierunkowanie pierwszej analizy było podwójne:

- dokonanie kategoryzacji substancji chemicznej włączonej do surowców/produktów zgodnie z ich zakresem ilościowym
- zidentyfikowanie substancji dających podstawy do szczególnych obaw włączonych do surowców/produktów.

Analiza pokazała, że produkt może zawierać do 60 różnych substancji chemicznych, rejestrowanych zgodnie z zakresem ich tonażu w trzech terminach (obecnie 2009, 2012 i 2017). Tak więc dla przeciętnego produktu dokumentacja i potencjalne ponowne opracowanie będzie wymagane trzykrotnie. Ponadto prawie 100% produktów może zawierać co najmniej jedną substancję wytwarzaną w małych ilościach, która podlega ryzyku deseleksji wyłącznie z powodów ekonomicznych. W zależności od rzeczywistej liczby deseleksjonowanych substancji, znaczna liczba produktów może wymagać takiego ponownego opracowania.

W drugiej części *REACH Temperature Measurement* założona zostanie znacznie szersza perspektywa. Tutaj ukierunkowanie będzie na wszystkich klasyfikowanych substancjach, a nie tylko substancjach dających podstawy do obaw. Analiza powinna pomóc podmiotom dalszego użytkownika w szacowaniu ilości i terminów dla poszczególnych środków koniecznych do udokumentowania działań w okresie wdrażania REACH. Taki działania związane z dokumentowaniem obejmują poniższe etapy:

- Opisanie sposobów, w jakie surowce są używane w procesie produkcji w podmiotach dalszego użytkownika oraz określenie, jak klienci stosują produkty, które zawierają surowce,
- Identyfikowanie powyższych zastosowań w górze łańcucha do dostawcy każdego surowca,
- Sprawdzenie, czy scenariusz narażenia otrzymany w rozszerzonej Karcie Charakterystyki odpowiada zgłoszonym zidentyfikowanym zastosowaniom.
- Włączenie nowych informacji z Karty Charakterystyki w zakresie surowców do Karty Charakterystyki dla produktów końcowych. Przewiduje się, że zwłaszcza dołączenie szeregu scenariuszy narażenia dla surowców do scenariusza narażenia dla produktu może wymagać znacznego wkładu pracy.

Każdy pilotowy podmiot pracuje na własnym spisie produktów, surowców i substancji chemicznych, i dokonywana jest analiza przy wykorzystaniu arkusza kalkulacyjnego Excel. Celem zapewnienia ochrony zebranych wrażliwym poufnym danym, wynik szczegółowej analizy jest wyłącznie znany danemu przedsiębiorstwu, w rezultacie czego na szczeblu projektu przedstawiane są jedynie suche neutralne dane statystyczne.

Zamierzenie dialogu mającego miejsce w górnej części łańcucha z dostawcami podmiotów dalszego użytkownika ma dwa aspekty:

- zidentyfikowanie zastosowania surowców przez podmioty dalszego użytkownika i ich klientów
- zwrócenie się o większą ilość informacji dotyczących surowców.

Pierwsza część dialogu mającego miejsce w górnej części łańcucha, zidentyfikowanie zastosowania surowców, oparta zostanie na metodach zawartych w Projektach Wdrożeniowych REACH UE. Projekt duński przebiega we współpracy z projektem RIP 3.2 badającym minimalne właściwe skonstruowane informacje konieczne do opisania zastosowań wybranych sektorów dalszych użytkowników. Tak ułożone informacje powinny mieć formę i poziom uszczegółowienia umożliwiające opracowanie właściwego scenariusza narażenia, który następnie zostanie przekazany celem poinformowania o warunkach bezpiecznego zastosowania w rozszerzonej karcie charakterystyki.

Zamierzenie drugiej części dialogu mającego miejsce w górnej części łańcucha jest wypełnienie luki pomiędzy obecnym poziomem wiedzy a wymaganiami koniecznymi od chwili wdrożenia REACH. Obecna wiedza związana z substancjami zawartymi w surowcach oparta jest na istniejących przepisach odnoszących się do Kart Charakterystyki, zgodnie z którymi jedynie substancje zaklasyfikowane ponad pewną określoną graniczną wartością stężenia muszą być włączane do Kart Charakterystyki dla surowca. Zgodnie z REACH obowiązek rejestracji dotyczy zarówno substancji klasyfikowanych jak i niesklasyfikowanych, w związku z czym wymagane są dalsze informacje. Kwestie istotne dla zbierania informacji dotyczących wszystkich substancji zawartych w danym surowcu (klasyfikowanych jak i niesklasyfikowanych), oraz informacje dodatkowe konieczne dla dalszych użytkowników zawarte zostały w Rozszerzonym Opisie Surowców (ERD) opracowanym w Excelu przez grupę projektową. Podmiot dalszego użytkownika wykorzystywać będzie Rozszerzony Opis Surowców do zadawania pytań związanych z surowcami dostarczonymi przez ich dostawców.

Ze względu na fakt, że przepisy REACH nie zostały jeszcze ukończone, można się spodziewać, że zbieranie dodatkowych informacji dotyczących surowca od dostawców nie będzie łatwym zadaniem. Celem stworzenia koniecznej platformy dla nowego dialogu REACH zorganizowano konferencję w Kopenhadze w marcu 2005 roku. W czasie konferencji podmioty dalszych użytkowników spotkały się ze swoimi dostawcami pod hasłem „REACH w perspektywie dolnej części łańcucha dostaw”. Uczestniczyło około 160 osób, 1/3 podmioty dalszych użytkowników, 1/3 dostawcy i 1/3 innych. W czasie konferencji uczestników spytano, czy przekazali by więcej informacji dotyczących surowców zgodnie z wymaganiami REACH poza tym, co jest obecnie wymagane. 80%, czyli większość, odpowiedziała twierdząco. Można się jednak spodziewać, że konieczne będzie przeprowadzenie dalszych prac celem ustalenia platform komunikacyjnych dla nowego dialogu w ramach REACH, ponieważ większość uczestniczących dostawców było z Danii, a większa część wymaganych informacji związanych z surowcami jest jedynie dostępna od dostawców z górnej części łańcucha dostaw, pochodzących spoza Danii.

W rezultacie pilotowe podmioty uczestniczyły w technicznym warsztacie, i obecnie przygotowują swój własny poufny dialog ze swoimi dostawcami. W pierwszej fazie każdy podmiot pilotażowy oszacuje ograniczoną liczbę surowców od kilku dostawców. Jeżeli arkusz kalkulacyjny Excel dla Rozszerzonego Opisu Surowców okaże się praktyczny, informacje zostaną zebrane odnośnie wszystkich setek surowców w spisie przeciętnego podmiotu dalszego użytkownika.

Można się spodziewać, że angażowanie różnych obszarów funkcyjnych w tej części pracy pomoże udoskonalić tempo osiągnięcia sukcesu. W analizie *REACH Temperature Measurement* prace mogłyby zostać wykonane głównie w obszarach funkcji technicznych. Również w odniesieniu do dialogu w górnej części łańcucha, nowe informacje REACH są techniczne, i powinny być wymieniane z personelem technicznym podmiotu dalszego użytkownika i z ich odpowiednikami u dostawców. Jednakże zaangażowanie i przydzielenie środków najczęściej jest otrzymywane z obszarów komercyjnych. Tak więc przekazywanie informacji będzie przebiegało znacznie lepiej jeśli kierownicy odpowiedzialni za zakupy będą aktywnie wspierać znaczenie tej pracy w ich komercyjnym dialogu z odpowiednimi kierownikami sprzedaży u dostawców.

Planuje się pierwsze pilotażowe testowe przeprowadzenie dialogu REACH w górnej części łańcucha, które powinno zostać przeanalizowane przez grupę projektową, na jesieni 2005 roku.

Działalność związana z opracowaniem metodologii opracowania dialogu pomiędzy podmiotem dalszego użytkownika a ich dostawcami nie została jeszcze rozpoczęta.

Kierownik projektu: Helle Simon Elbro
czerwiec 2005

4. Inne projekty REACH

Powyżej opisane 3 projekty mają ogromne znaczenie dla obecnego projektu RIP 3.5-1. Poniżej krótko opisane zostały inne projekty istotne dla oceny zobowiązań dalszego użytkownika i potrzeby wytycznych. Projekty te nie zostały przeanalizowane w sposób szczegółowy, lecz stały się częścią zasadniczych doświadczeń konsultantów.

- UBA: “Screening tool supporting environmental exposure assessment under REACH for substances used in textile finishing” [Narzędzie Skryningowe Wspierające Ocena Narażenia Środowiskowego zgodnie z REACH dla substancji Stosowanych w Procesie Wykańczania Tkanin] oraz “UBA/RIVM “matrix project“ (= OECD matrix project)” [Projekt Matryca UBA/RIVM]

W projektach tych opracowano oparte na REACH, łatwe do stosowania narzędzia oceny narażenia dla różnych branż, i określono zalecenia dla identyfikowania zastosowań i dla standardowych opisów warunków stosowania. Jeśli zajdzie potrzeba uzyskania większej ilości informacji, prosimy o zapoznanie się z następującymi stronami internetowymi :

<http://www.reach-info.de/> oraz <https://www.emissiontool.com/>

- The OECD Guidance Document on Reporting Chemical Exposure [Dokument Wytycznych o Raportowaniu Narażenia Chemicznego przygotowany przez OECD] opublikowany w styczniu 2004

Niniejszy dokument wytycznych zapewnia trzy formularze dla raportowania podsumowujących informacji o narażeniu środowiskowym, zawodowym i konsumenckim na chemikalia, wraz z wytycznymi odnośnie wypełniania i wykorzystywania tych formularzy. Formularz A przeznaczony jest dla ogólnych informacji i przeglądu narażenia, łącznie z opisem produkcji, stosowania i ścieżek narażenia. Formularze B i C przeznaczone są do raportowania podsumowania właściwych badań monitoringu i modelowania. Formularze te mają w zamierzeniu być wystarczająco elastyczne do objęcia każdego rodzaju chemikaliów, szeregu rodzajów scenariuszy narażenia, oraz różnych międzynarodowych lub narodowych programów oceny.

W programie OECD Chemicals Programme, ten dokument wytycznych będzie stosowany do raportowania następującego po zebraniu informacji o narażeniu mającego miejsce po Zestawie Danych Informacji Skryningowych w ocenie chemikaliów produkowanych w dużych ilościach. Ponadto dostępne są puste formularze oraz przykład wypełnionych formularzy.

http://www.oecd.org/newsEvents/0,2347,en_2649_34373_1_1_1_1_1,00.html

ⁱ Surowce to chemikalia nabywane przez podmiot dalszego użytkownika od dostawcy. W wytwarzaniu mającym miejsce w zakładzie podmiotu dalszego użytkownika są one mieszane celem stworzenia produktu końcowego. Surowce mogą być czystymi substancjami chemicznymi lub preparatami/wyrobami zawierającymi szereg substancji chemicznych.